

KEMENESVIDÉK

KÖZERDEKŐ FÜGGETLEN UJSÁG.

(„KIS CZELL és VIDÉKE.”)

Megjelenik minden vasárnap.

(„KIS-CZELL és VIDÉKE.”)

Előfizetési ár:
Egy évre . . . . . 8 kor., Negyedévre . . . 2 kor. — fél
Fél évre . . . . . 4 . . . . . Egyes szám ára — . 20 . . .

Beszereklővel értékesíthető: kedd, szerda és csütörtökön.

Felolvasó szerkesztő:
Huss Gyula
Helyettes szerkesztő:
Dózsei Feri

Beszereklőség és kiadékvartal: 1000
Kis-Czell, Gyarmathi-tér 76. szám. Ideintézendők a lap meglelési és anyagi részeit illető minden kérdeményen. Névtelen levelek ügyelmebe nem vétetnek.

Krisztus föltámadt!

— 1904. április 3.

(D. F.) A betániai Lázárt a kősrban feltámasztotta és a farizeusok ettől kezdve halálra keresték őt . . . . . Bevádolták, elárulták, elfogták, halálra ítélték megostorozták, tövissel megkoronázták, kivitték a Golgothára és keresztre feszítették.

Jézus meghalt.

„ . . . a harmadik nap hajnalán dicsően föltámadt halottaiból és kijött a sírból. És ime, nagy földrengés támadt. Angyal jött az égből, elhengeríté a követ és ráült. Arcza fényes volt, mint a villám, ruhája fehér, mint a hó . . . . .

Jézus föltámadt.

Meghalt, mert ember volt. Mert az ő gyarló, vessendő földi testét is sejtékből, izmokból, vérből, csontokból és idegszálakból rakta össze az istenkéz, csak úgy, mint a többi emberét. Az ő teste is érző, megsebezhető, megölhető test volt. Megölték.

De föltámadt, mert isten volt. A halál kevély angyalát megalázta, legyőzte.

Mert ő a feltámadás, az élet . . . . .

Csak mi értünk, nyomorult földi emberekért, a mi ősbűneink miatt lett emberre. De a halálban már egészen istenné dicsőült át. És lőn a mennyország szelíd, tüdő,

töviskoronás királya; és volt, van és lesz a mi kezdet óta volt: a típözatos hármastenség második személye, az Atya jobbján ülő Fiu isten, a kinek emberi természetére nézve is legmagasabb rangja, legnagyobb dicsősége és hatalma van a mennyeknek országában . . . . .

Eképpen van megírva a komoly főséges, nagy lapokon: a bibliában és a katolikus katekizmusban.

Előáll a sötét arcú, rideg istentagadás, mely a bibliát és a katekizmust is göröcsövön át nézi és megtagadja mindazt, a mi a főséges, nagy lapokra föl van írva: —

— Krisztus ember volt. Meghalt. Nincs többé.

De szembeáll a sötét istentagadással a hófehér, glóriás hit, mely a komoly, főséges, nagy lapokat az istenfélelem, az imádat, a rajongás fölmagasztosultságává nézi és hitvalló erővel, diadalmasan, vértanui elszántsággal megrontja a hittagadás ördögi igézetét: —

— Krisztus isten volt. Föltámadt. Volt, van és lesz.

Az új időszámítás 1904 esztendő t ró a világ legnagyobb tragédiája: Krisztus keresztre feszítése óta.

És a megfeszített Krisztus kösziklára

épített anyaszentegyháza közel két-ezer év óta áll fönn.

— Ez a köszikla azóta átuszott vértengeren, könnytengeren, országok, népek pusztulásán, apró emberek, óriás emberek harca közt; a verhullámok, könnyhullámok megcsapkodták ezt a szárlát, egy-két darabot letörtek, lezúzták belőle: apró emberek, óriás emberek átkot, követ dobáltak fel egész a ragyogó keresztra — de a főséges nagy épület, bár sokszor megreszkedett, diadalmasan állt a megcsapkodott kösziklán; egy kőre se nem hullt, fényes keresztre el nem homályosodott.

Ez a hit csodája. Az örök élet. Az örök feltámadás.

Krisztus halált, vést legyőző ereje örök időkre le van rakva a katolikus anyaszentegyház kösziklájára.

Halál, vést, pusztulás azon nem győz. Amiképpen Krisztuson sem győzött.

Ne oda álljunk hát, a hol a sötét arcú, rideg tudás bajlódik a göröcsövvel és azon át nézi azt a kísört is, a melybe a halott Krisztust temették: és a feltámadás főséges csodáját a tetszhalálból való föléledés hetköznapi töneményévé zsugorítja össze.

Hanem álljunk a hit hófehér, glóriás angyala mellé, a ki fényes arczát az ég felé fordítja és ujjával oda mutat a tel-

TÁRCZA.

Szonett.

Nem nyílik meg az én szívem hamar;
Kínseit a legfenéken őrszi.
Körös kézzel a világ nem vérzi;
Nyugalmamból semmi ki nem zavar.

Oh Lygia, szép arcod sugára
Mégis milyen hatalmat vett rajtam!
Amit mindig oly gonddal takarom,
Nem tud szívem megfélni magába.

Neked kinyílt. Oh vess reá szemet!
Benn' fakad a hűség virágkelyhe,
S a becsület magva is kikelve!

Virágaim gyönygharmat szállja meg,
El nem múló szérelem harmata,
Amit rajuk szívverem hullata.

Dal.

Az égen a szivárványnak
Hetszin ragyogása;
Tulvilági boldog élet
Tündér mosolygása.

Barna kis lány édes arczán
Büvös szemefénye;
Benn' tündöklik földi léttem
Minden reményvége

Kis-Czell Gyula.

Baka-nóta.

De sok levél jött újévkor Bosznijából!
A bélyegző -- a bileki főpostaról.
De sok édes anya varta,
Hogy újévre jön a mi szabadságra.

Édes anyám az levelet fölbontotta,
Könyre fakadt, a tartalmát hogy megtudta.
Egy pár sor volt az egészbe:
„Magyar szóér vagyok, anyám, vasra verve.

Ha még egyszer jön az gőzös Bosznijába,
Azt ohajtom, édes anyám, üljön rája.
Hadd boruljak a váliara,
Ha lat, ha nem, édes anyám, utoljára.”

Pusztuljon el az bileki nagy főposta,

Hadd mehessen magyar-baka szabadságra!

Törjön össze az gőzösnek az kereke,
Magyar bakát ne vihessen idegenbe!
Elég nagy az Magyarország,
Nem kell nékem az a görbe Bosnyakország!
Közl: K. Gy.

XVI. Lajos szökeése.

1791. június 20-ikára virradó éjjel Franciaország királyi családja a Tuillériák udvarában két nagy utazó kocsiira szállt, melyeken hátára akart menekülni. XVI. Lajosnak és nejének, Mária Antoniette-nek, nem volt többé maradásuk a

parisi kastélyban, nap-nap után meg-nak, sőt durva inzultusoknak is voltak alávetve, melyekkel a gyarapodó forradalom a monarchista kormányzat ellen taplalt ellenszenvének adott kifejezést és bebizonyította, mennyire megfosztotta hatalmatól a királyt. Nem csoda, hogy a király ki akarta magát vonni ebből az izzó légkörből, amelyben káros perselelést kellett tartania és ellenségeinek hatalmából kivonva magát, a külföld segítségével föl akarta venni ellenök a harcot.

Tekintetbe véve ezt a harci szándékot, XVI. Lajos szökeése végetes szándék volt. Bannönsnek bélyegezte őt a forradalom szemében, mely előt kapitulált. A beavatottak és segédkezők mindent kitüntően elkészítettek, de részint szerencsétlen véletlenek, részben a király mákacssága és vigyázatlansága meghíusították a kivitték. A család, mely kísérettel együtt kilenca személyből állt, Korff báróné neve alatt utazott,

nők volt öntöztetve. Három ná garasztól megfutár szolgált a menekülők védelmére; ám tróhaik feltűntek s még csak pisztolyaik voltak. Ha a hely-hatóságok, mint várható volt, milvelet követelték és az utasokat azzal a gyanupörrel lesik, vizsgálják, hogy kivandorló arisztokratákkal van dolguk, ugy szembe kellett ötenni, hogy a komornyik urnőjével egy kocsiiban ül és hogy Korff báróné az egész világon annyira bümert Mária Antoniette ábrázatát viseli. A király ruhája sem volt megfelelő, s jelle más fizionómájára érc- és papírpénzeket az egész országban el volt terjedve.

Lindazonáltal vigák és jókedűek voltak a társaság tagjai, amikor Páris fatain tul voltak. Az az érzés, hogy most már Páris légköréből

Berecz Péter

gőzerőre berendezett ruhafestő és vegyi-tisztító üzemet Győr-Ujváros, Kossuth L.-utca 42. (a k. kath. templom udvarában.) — Felfőtölí üzlet Deák Ferenc-utca 15. (Kánizs-ház).

Elvállal mindenféle férfi-, női-, gyermek- és egyenruhák, színházi öltözetek, egyházi ruhaneműek, butorszövetek, himzések, — csipkefüggönyök stb. vegyi tisztítását

és festését, ugyszintén egyes föltök-eltávolítását — legszolidabb mellet. 12—13

hökön túra . . . , a hol a mennyország szelíd, tőrő, töviskoronás királya, a vértöntő, világot megváltó Krisztus van.

A ki meghalt, mert ez a földi ember sorsa; de föltámadt, mert ez az istenerő hatalma.

Mi sem halunk meg: a hit csodás tisztító tűrén át oda röppen a lelkünk az isteni ősforráshoz, a honnan az élet, a létezés, az érzés, a gondolat, az öntudat sugárzik szét a világegyetem minden óriás égítetére, a hulló csillagokra és minden parányra —

De az isteni ősforráshoz csak a hit hőféhé, glóriás angyala mutatja meg az utat . . . !

*

Husvét vasárnapja van.

A nagyestűrtörtői vérről veritékezés, s a komor, fekete; gyászos nagypénteki emléknapok elmúltak; és elmúlt a diadalmos föltámadás ünnepe estéje is . . .

Ma az édes öröm napja van.

A harangok zúgnak, a szívek földobognak, és szép ájtatos énekesző röppen az ég felé. A harangzúgás, a szívverés, az énekesző ma mind azt zúgja, azt dobogja, azt csattogja boldogan, édes büszkeséggel és a hittagadás ördögi igazétét megrontó nagy, hatalmas hitvallói erővel, hogy:

— Krisztus föltámadott!

A magyar nőkhöz.

A Magyar Nők Közművelődési Körének felhívása.

Alapot raktunk mi idefönn egy nagy épülethez s segítő társakat keresünk bennetek magyar asszonyok s leányok, hogy veletek együtt maradandót emelhesünk az alap fölé.

A mi hit és szeretet bennünk van, ahhoz elkérjük a ti lelketekből is a hitet és a szeretetet s ha meghalljátok a mi szavunkat, amellyel eljöttünk kopogtatni szívetek ajtajához: templom lesz abból az épületből.

Abban a templomban a legnemesebb jónak áldozunk, segítve, gyámolítva a szellemi munka napszámái közül a nőket akkor, amikor kihullt kezükből a munkaadó toll, amivel előbb a lelküket adták nektek.

A Magyar Nők Közművelődési Köre tűzte ki feladatául ezt a nemes czélt és

dultak, elfelejtette velök a vesztélyt, mely még a határig fenyegette őket. Bouillé tabornoknak, a királyival történt megbeszélés szerint, titokban lovas előőrseket kellett volna felállíttatnia minden postaiállomásnál; minthogy azonban az elutasítás váratlanul egy egész napi halasztást szenvedett, ugy ezek az előőrsek, kik a halasztásról nem kaptak értesítést, többnyire már ismét eltávoztak. Az utazó-kocsikban e miatt nem igen aggódtak. Mária Antoinette vidám volt és sokat csevegett sógorjával; Lajos csendes, de megelégedett volt. A két gyermek Touzelle asszony udvarmő felügyelete alatt nyugodtan aludt a másik kocsiban.

Már Etoles-ban kórházba baleset tört

mlg ki lehetett javítani. A király az összehozottakból nép előtt mutatta magát, a meggyőződhetett, hogy ismerik. De senki sem tanúsított ellenséges indulatot.

Majd elérte a társaság sainte-Menchouldot, hol a feltűnő utazó-kocsik, a postalovak kicserélése alkalmával, ismét kíváncsi népet csodítottak össze. A király oly vigyázatlan volt, hogy itt is mutatta magát a leeresztett függönyu ablak előtt. Ekkor felismerte őt Drouet postamester fia, aki jakobinus volt. Allig indultak el a kocsik Varennes felé, elarulta felfedezését a község tanácsnak, hogy ez a lakosságot fölriassza, míg ő maga, Guillaume nevé társával, lobáton útdőbe vette a szökvényeket, hogy kieszközölje Varennes-ben való letartóztatásukat.

E város előtt ennek következtében már sárva találtak a menekülőket a hidat. Két, — pu-

chhez kéri az egész ország művelt asszonyainak segítségét.

A Magyar Nők Közművelődési Köre alig két hónapos léte alatt ugyan megnőtt, megismosodott, támogatására sietett társadalmunk színe-java, de saját erőssége nem elég arra, hogy eleget tehessen annak a hivatásnak is, amit ebben az értelemben zászlójára irt.

Kezdetből fogva számítottunk a magyar asszonyok és leányok szívére, a mely megérti, hogy van joguk jövőjüket biztosítani azoknak is, akikről nem gondoskodott eddig senki sem s kik a szegénység kópánájára kénytelenek lehajtani fejüket akkor amikor már eltékoztalták lelküiket minden kincset, mikor már nincsenek álmaik.

Egy országos alapot akarunk megteremteni, hogy megvalósíthassuk azt a legszebb álmunkat, melynek azért lettünk álmódói, mertha messziről is, de ismerjük az életnek azt a szomorú valóságát, mikor csak a szemek beszélnek ki azt a büszke szenvedést, amit elhallgat az ajak, mert alamiznát elfogadni nem tud, nem akar.

Ez az alap, a mit mi a ti segítségétekkel teremtenénk meg, jogos igényeket támaszthatna mindazokban, akik tagjaink sorában élve, szellemi munkával keresik meg kenyerüket.

Egy-egy téglát adni ahhoz az épülethez nem lehet nehéz senkinek sem. A sok téglából mi majd megépítjük a falakat, a melyeknek árnyékából visszaszáll az áldás mindenkire, a ki azokat felépíteni segítette.

Akkor pedig, mikor nemes eszméink köré való csoportosításra szólítjuk fel a magyar nőket, igazán nem kérünk áldozatot fölük.

Az a csekély 5 koronányi díj, melyet vidéki tagok részére megállapítottunk, bőven visszatérül az általunk nyújtott kedvezményben.

Igaz lelkesedéssel viseltetvén közművelődésünk előrevitele iránt szövetségre léptünk az elmúlt évben, a Jókai Mór elnöklése alatt megalakult Országos Irodalmi Szövetséggel.

Kéz a kézben haladva támogatja egymást a két intézmény és míg mi lelkes magyar nők czélul tűztük ki, hogy minden képen hívei legyünk az Országos Irodalmi Szövetségnek, melynek szent és nemes czélja a Magyarországot szolgáló ország szerete; viszont az Országos Irodalmi Szö-

kakkal felfegyverezett férfi letartóztatta őket, követelvény az utlevél. E férfiak Drouet és Guilame voltak. A község előjárója, Sausset azatócs, kit az üldözők előhívtak, ugyanancsak ott volt s követelte, hogy az utasok okmányaik áttekintése végett, lakásába kövessék. A három áruhába bújtatott gárdiást a nagyobb számban össze seregrel felfegyverezett emberek ellen nem léphettek föl s maga a király se akarta ezt. Nem ösmerte föl a vesztély nagyságát.

A királyi család kiszállt a kocsiból és Sausset előtte haladva egy lámpással világított. Egy alacsony ház első emeleti szobájába vezette a szökvényeket. Nemzeti örök ellátás az ajtó.

húzó — vezérlőket, a szobában Sausset egy a falon függő képre mutatván, így szólt a királyhoz:

„Sic, ez az ön arczképe!”
„Igen, barátom, felelt Lajos élénken, — vagyok a király!”

Fogoly volt, még mielőtt elhítte volna. Mikor azonban a bíróság előtt, melyet az előjáró, a jelenlevő községi tisztviselőkből nyomban megalakított, felcélta kellett, amikor hallotta hogy utját nem szabad folytatnia, s azt a reményt is feladta, hogy Bouillé katonái segítségére fognak jönni: megértette sorását s ellenzergülés nélkül megadta magát. Az egyik tiszt sürgetté, hogy ostromlással parancsokat Bouillé tabornoknak. A király azonban, mintha álmából riadt volna föl, így válaszolt:

„Fogoly vagyok a nem ostromlhatók többé

vetség a Magyar Nők Közművelődési Köre minden tagjának saját kiadványait adja meg.

Ily módon már az előző évben Jókai Mór, Bárony István, Enderődi Sándor és Rákosi Viktor egy-egy lövetét kapják izléseles kiállításban.

Rendes tagja a Magyar Nők Közművelődési Körének csak nő lehet. Pártoló tag férfi is lehet s a vidéki pártoló tagnak ugyanannyi tagsági díj mellett — évenként 6 korona — ugyanez a kedvezmény kijár. Alapító tagok egy és mindenkorra 250 koronát fizetnek.

Egy ugyanazon városban vagy községben lakó legalább 20 női tagnak jogában áll vidéki fiókká alakulni s egy megbizottját a választmányunkba kiküldeni.

Az országos alap, amelyet a Magyar Nők Közművelődési Köre létesíteni kíván, a melyhez a maga erejével is hozzájárul, kiegészítője lesz annak a szervezetnek, a melyhez a Magyar Nők Közművelődési Köre — mint nagyszabású Club, mint a különböző társadalmi osztályok egyenlően művelt asszonyainak találkozó helye — tartozik. Tagsági díjak a kör pénztárosának, dr. Farkas Gyuláné címzere küldendők. (Budapesten VI. Gyár utca 48.)

Számítunk szerzői minden irodalmat és művészetet szerető asszonyra és tudjuk, hogy nem fogunk csalódni bennetek. Erős a hitünk, hogy felhívásunk nem lesz a pusztában elhangzó szó, hogy nem hiába kopogtatunk szívetek ajtaján, mert megfogjátok mutatni nekünk, hogy tudtok lelkesülni jó és nemes czélokért és segítőkészet nyújtotok nekünk, hogy veletek együtt maradandót alkothassunk!

Ne feledjétek el, hogy az áldást adó kézre áldás jön az égietől is!

Budapesten, 1904. márcz. 30.

bárá Dániel Ernőné, elnök.

H I R E K.

Lapunk olvasóinak, munkatársainak és jóbarátainknak boldog husvétünnepet kívánunk!

Felhívás előfizetésre. Az új, tavaszi évnegyedben ismét előfizetést nyitunk lapunkra, a „Kemenesvidék” re. Tisztelettel kérjük a helybeli előfizetőinket, hogy az évnegyedes nyugtáikat mielőbb beváltani sziveskedjenek; vidéki előfizetőinket,

parancsokat. Mondja meg Bouillé urnak, hogy tegyen. amit tehet.”

A királyné egy kis számlayon ult, közt, melyeken fagygyertyák égtek. Arczvonásai eltorzultak, félénk ficsákját kebléhez szorította, mintha meg akarta volna akadályozni, hogy elvegyék tőle. A család másik része a szomszéd szobában tartózkodott. Mária Antoinette a szatócs feleségét akarta megnyerni, hogy — érvénytelen befolyását férjénél. Hiába! A forradalom már biztosította magának áldozatait. Az utca tele volt lármázó néppel, mely kiáltott: „Parisba velők! Parisba!”

S már jöttek is Parisból a menekülőket után küldött üldözők, kik előmutatták a királynak az

gyára és kétségbeesve mondták:

„Franciaországnak nincs többé királya!”

A királyné e szavakra csapta a Rildhöz az

„Nem akarom, hogy gyermekeim nyugvó helyét bemocskítsa!”

Reggel 8 órakor kocsijalkon visszakísérték a szökvényeket Parisba. A nemzeti gyűlés összes tagjai a l' Etoile bányafalától a Tullerákig sorfalat álltak, mögöttük megszámlálhatatlan sokasága néptömeg nyűngött. Halotti csend volt a királyi család borzalommal érezhette a néma tétel súlyát. Innentől kezdve tette meg a szerecsentlen királyi pár a vérpadhoz vezető utat, azzal a kis megszakítással, hogy a Tullerákban még szabad volt tartózkodniok ideig — drág.

különösen a régóra hátralékosokat szintén arra kérjük, hogy az előzetési összeget sürgetően beküldeni sziveskedjenek. A lapunk iránt érdeklődő, újságpártoló közönséget pedig arra kérjük, hogy minél tömegesebb előfizetéssel támogassanak minket, hogy hírlapunk minden időben az maradhasson, ami eddig volt: a nagyközönség szabad, független, szókimondó újságja.

— **Husvétli számunk.** Lapunk mai, husvétli számához félv szépirodalmi melléklet van csatolva.

— **Vármegyénk új főispánja.** Vasvármegyének új főispánja van. A miről már hetekkel ezelőtt nagy titkolózva beszelték a megyében, az most valóra vált: vármegyénk eddigi főispánja, Reiszig Ede, aki mintegy tíz éven keresztül töltötte be hivatalát, a jól megérdemelt nyugálomba vonul. A volt főispán hasznos munkálkodását fejtett ki és sok nemes alkotás szülődké tevékenységéhez, melyet a vármegye tisztellete és őszinte ragaszkodása kísért mindenkor. Most dr. Ernusz József, a vármegye közéletének ez a kiváló, köztisztelgetnek örvendő vezető alakja ül Vasvármegye főispáni székebe. Az új főispán évek óta kiváló szerepet visz vármegyénk közéletében. A múltban kifejtett s maradó emlékü munkássága jó reményekre jogosíthat mindenkit s éppen azért bizalommal látja őt a vármegye a nagy teletelőséggel járó főispáni székben, a hol nagyobb alkalmat nyílik a kiváló tehetségét, nagy tevékenységét érvényesíteni.

Dr. Ernusz József, a főrendiház alelnökének, Ernusz Kelemen v. b. t.-nak, Vasvármegye egykori főispánjának egyetlen fia, 1862. évi márczius 24-én született s így csütörtökön volt negyvenkét éves.

1884-ben Vasvármegye tiszteletből jegyzőjévé lett. 1890-ban nősült. Mesterházy Gyula patyi nagybirtokos Ilona leányát vezette oltárhoz, a kivel a legboldogabb családi életet folytatja. 1895-ig Sopronmegyében gazdálkodott, 1896-ban költözött Szombathelyre s azóta kiváló és előkelő szerepet vitt e város társadalmi életében. A törvényhatóság a közigazgatási bizottság tagjává, a szombathelyi polgárság pedig városi képviselővé választotta. Most pedig a király Vasvármegye főispáni székébe ültette.

— **A városbászárol.** A városi képviselőtestületünk kedden, márczius 29-én rendes ülést tartott. A jegyzői iródásnak egy irodai segéd munkacsrő szükségessége. Lóránth Gyula városi jegyző szóbeli kérelmet terjesztett elő, hogy a szükséges munkacsrő alkalmazását a képviselőtestület engedje meg s annak díjazását is állapítsa meg. A képviselőtestület hosszabb vita és névszavazás után az irodai segéd munkacsrőre évi 400 koronát szavazott meg a jegyző részére, tekintettel arra, hogy a két község egyesítése következtében a jegyző munkája megkettőződött. Pálóvita József bíró a megszavazott összeg ellen felelősen jelentett be. — Az új rendőri állásra s pályázó, az éjjeli őri állásra egy pályázó jelentkezett. Az új rendőr Németh István eddigi éjjeli őr lett; Nagy István exell-dómölki lakost pedig éjjeli őrnök választották meg. — A képviselőtestület elhatározta, hogy a gószalom keleti oldalánál elkerülő, viz alatt levő területet, mely a

Az 1903. évi zárszámadás megvizsgálásával az ipartestület három tagja lett megbíva, a kik egyúttal az 1904. évi első évnegyedi pénztárvizsgálatra is megbízást kaptak. — Az 1904. évi költségelóirányzatban a bevételei 1222 K. 76 fillérben, a kiadást 1220 koronában, a pénztári maradványt 2 kor. 76 fillérben állapították meg.

Ezután az ipartestület tisztviselőit választották meg. Elnöknek a közgyűlés egyhangulag újra Fabian Dező kovácsmestert választotta meg, ugyancsak az ipartestület előjáróság is a régi maradt. Előjárók: Nagy Pál, Vas János, Balint István, Horváth József, Imre József, Patyi Jónás, ifj. Reich Imre, Szabó Lajos, Kleiner József, Tóth Antal, Berecz Lajos és Molnár Lajos. — A pénztárnoki állást a közgyűlés jelölés útján töltötte be. Jelöltek voltak: Németh Károly, Szarka József és Patyi Jónás, a kik közül a közgyűlés egyhangulag az eddigi pénztárnokot, Németh Károlyt választotta meg az ipartestület és a betegsegélyező pénztárnokává. — A közgyűlés ezután véget ért.

A kisczellli ipartestületi betegsegélyező pénztár szintén múlt vasárnap tartotta meg rendes évi közgyűlését, melynek első tárgya az 1903. évi zárszámadás megvizsgálása és a felmentvény megadása volt. Az igazgatóságba az iparosok közül Tóth Antalt és Szabó Lajost rendes tagoknak, Tóth Józsefet pedig póttagoknak választották meg, a segédek közül rendes igazgatósági tagoknak megválasztották Tóth Ferencet, Gersz Jánost és Szalay Ferencet, — póttagok lettek: Pap Sándor és Horváth István. A felügyelő bizottság: Hoffman Samu, iparos, rendes tag, Horváth József, iparos, póttag; — a segédek részéről: Weiss Miksa, Schmeda Ferencs rendes tagok, Dobry Lajos és Lukács József póttagok. A választott bíróság tagjai: az iparosok részéről Szarka József, Gersz Ferencs rendes, Berecz Lajos póttag; — a segédek részéről Bográd Károly, Süth József és Tanhoffer István rendes tagok, Pethő Péter és Jelenics József póttagok. — A betegsegélyező pénztár ellenőrvé egyhangulag Lóránth Gyula városi jegyzőt választották meg. — Az ipartestület és betegsegélyező hivataloslagjává a lemondott Lóráncz Pál helyett Szalay Lajost választották meg.

— **Pénztár vizsgálata.** E hó 28-án tartotta meg a járási főszolgabíró a kisczellli ipartestület betegsegélyező pénztárának megvizsgálását. — A vizsgálat megállapította, hogy az 1903. évi pénztári maradvány 825 kor. 60 fill., az 1904. évi bevételei 252 kor. 3 fill., ebből ez évben kiadás 323 kor. 61 fillér, pénztári maradvány 854 kor. 7 fillér, amelyből 786 kor. 6 fillér gyűmölcsözőleg van elhelyezve, 68 kor. 1 fillér készpénz pedig a pénztárban volt és így a főszolgabíró a pénztár kezelését ellen semmi kifogásolni valót nem talált.

— **Szegények husvétja.** A szegények részére tett alapítványokból tisztehető szegény kapott husvétli segítséget a várostól. Összesen 118 koronát osztottak ki.

— **Alapítvány az árváknak.** A győri tév. egyházközség vasárnap tartott közgyűlésén, mint értesülünk, az elnöki jelentések egyike Zathureczky Géza, a Kisczellben elhunyt nemcelekű földbirtokos jótékonyaságáról számolt be. Zathureczky Géza, a győri egyházközség szegény- és árvaintézetének 2000 koronát hagyományozott.

— **Körmend gyász.** Körmend városának nagy gyászban. De gyászol a vármegye is. A körület egy soha nem pihenő agilis férfa, egy közkedvelt, előkelő uri ember halt meg a múlt héten. Id. Udvarny Ferencet gyászolja Körmend városa és a vármegye. A múlt héten halt meg, hosszú betegség után, 64 éves korában. Az elhunyt a Vas-zalamegyei első takarékpénztár vezérigazgatója volt s a szentgotthárdi körületet öt évca át képviselte az országgyűlésen független

— **Országos vásár.** Körmenden. Körmend nagy község előjárósága közölte, hogy Körmenden a legközelebbi országos vásárt 1904. évi április hó 5-ik napján, kedden tartják meg.

— **A feketeszemű Barinka.** A szeszadós ponyva-regények egy fejezete játszódott le a napokban Keléd község határában. Egy szerelmes cigánylegény veres háborút indított egy szép cigánylányért, a fekete szemű Barinkáért, nagyon szerelmes volt. Hazem a Barinkának nem köllött a cigánylegény. Ezért történt a véres összemarokadás az utaszi morék közt. Az esetről tudósításunk a következő: Kolompár János és Lajos vépi cigányok családjukkal együtt a múlt héten a sümegi vásárra indultak. Keléd község határánál egy kis cigányregreg várta őket: Tököl Mihály, Dömötör János, Kolompár József és Horváth Károly. Mikor ezek észrevették, hogy a vépi Kolompár Barinka is ott ül a kocsnán, — este 9—10 óra tájban járt az idő, — megállították a kocsit és Tököl Mihály, a szerelmes cigánylegény követelte, hogy a hajadont adják oda neki, mert ő vele házasságot akar kötni. A vépi cigányok Tököl kérelmét ott az uton nem teljesítették. hanem azt mondták neki, hogyha a lányt el akarja venni, menjen el érte Sumegre, s ha a leányt meggettetik, az esküvőt ott megtartatják. A feketeszemű Barinka azonban kebreken kijelentette ott a kocsnán, hogy ő Tökölhez nem megy, neki ez a legény nem kell. A szerelmes cigánylegény elkacseredett, feldőmődött és a pajtásait ráusította a vépi cigányokra. A kelédi cigánycsapat astán ugy elverte a vépi cigányokat, hogy azok súlyos sebesüléseket szenvedtek. Az elvert cigányok odább se tudtak vancsorogni, ott maradtak a kelédi erdő szélén, hanem a szép Barinka, a szerelmes legény meg a purdek bemekültek a szomszédokhoz. A bosszúálló szerelmes cigánylegény a kelédi cigánypanya leguutt a szétvert vépi cigányokat kirabolta. A lovakat, aszekereket és a ruhacemlékeket mind elvitték tőlük és a szákmányukkal Sumeg felé mentek. A lovakat már magukra is ltrátk, mikor a csendőrok egyrészüket elfoglaltk. Tököl Mihály, Dömötör János és Kolompár Teréz a csendőrok kezébe kerültek, akiket a kisczellli kir. járásbírószághoz kísérték be és ott nyomban vizsgálattal fogásba lettek helyezve. A nyomozás a többi kelédi cigány ellen is folyamatban van.

— **Sulyos sítgásolás.** Múlt hó 29-én reggel 6 óra tájban Gerezén egy csoport munkás után gabonával megrakott kétlovas uradalmi szekér ment az uton, keléd felügyelet nélkül, mert a kocsnis elmaradt a szekérről. Lejtőre érven a szekér, gyors rohammal mentek a lovak, miközben az uton gyalogolt Bákonny József gerezeli lakost elütödték s es a terhes szekér alá került, a mely keresztül ment rajta; az egyik lábát eltörte. A sulyosan sérült a kórházba szállították, a gondatlan kocsnis kiderítését pedig a csendőrség megindította a nyomozást.

— **Eladó trágya.** Mintegy 50 szekerre való jómindségű trágya egyezség szerinti árban eladó Bálint Istvánnal, a „Sas”-vendéglő tulajdonosánál, Kisczellben. 1—4

Kiadó lakások.

Kisczellben két lakás, mindkettő két szobával és mellékhelyiségekkel együtt kiadó. Bővebb felvilágosítással Weiss Kálmán kereskedő, Kisczellben szögát. 1-3

492—1904 szám.

Árverési hirdetés.

hogy a közbirtokosoknak mintegy 1860 hold kiterjedésű ingatlan területén gyakorolható

az 1904. év augusztus hó 1. napján egyházasnál 1904. évi április hó 16-án délután 3 órákor tartandó nyilvános szóbeli árverésen a legtöbbet ígérőnek bérbe adatik.

Az árverési feltételek a körjegyzői iródásban és a községbíróval bármikor betekintethők.

Vándócz, 1904. évi márczius hó 16-án.
Nagy Lajos, Jankó Sándor,
a kjsz. bíró.

— **Börzsökösök a járásban.** A kisczellli járásban az 1904. évi ujjonozásnak a következő sorrendben lesz fogantatoitva a körjegyzőség illetékességét azierint: Április 21-én Janosháza község, a jánosházi és oszfasszonyfai. — Április 22-én exell-dómölki, exellvidéki, sági és bobai, — április 23-án a kisköcski, nemesságyasi és vándócski, — végül április 25-én a pápóczi, egyházas-kezei és magyargencsi körjegyzőségben illetékes uraknak kerülnek sorozás alá. — A sorozást „Korona”-vendéglő nagytermében tartják meg; a sorozás kezdete minden nap reggel 8 órakor.

— **Az ipartestület közgyűlése.** A kisczellli ipartestület 1904. márczius 27-én tartotta meg rendes évi közgyűlését. Felolvasták az évi jelentéseket, a melyeket a közgyűlés tudomásul vett.

lulv befejezésével azonban nem vállalt több mandatumot. Két évóta tartó folytonos betegeskedése következtében id.

vonult a közügyek terén. — Néhány héttel ezelőtt már nagybetegten tért vissza a Császárhídől, ahol gyógyító-írt keresett fajtalmára. Aztán ügylatszót, javulás közben, tött be állapotában, de ez csak csalóka remény ség volt, mert a halál csütörtökön hajnalban elragadta őt az élők közül. Pénteken délután 5 órakor temették el a körmendi családi sírboltba nagy, imponáns részvét-mellett. A ravatalra számosan helyeztek koszorút, ezek között ott volt Kis-Czellből Travnik Gyula koszorúja, ezrel a fölirással: „Szeretett keresztatyjának — Travnik Gyula”.

hőkön túlra . . . , a hol a mennyország szelid, turó, töviskoronás királya, a véret ontó, világot megváltó Krisztus van.

A ki meghalt, mert ez a földi ember sorsa; de föltámadt, mert ez az istenerő hatalma.

Mi sem halunk meg: a hit csodás tisztító tűsén át oda röppen a lelkünk az isteni ősforráshoz, a honnan az élet, a létezés, az érzés, a gondolat, az öntudat sugárzik szét a világegyetem minden óriás égitestére, a hulló csillagokra és minden parányra . . . .

De az isteni ősforráshoz csak a hit hóféhér, glóriás angyala mutatja meg az utat . . . !

*

Husvét vasárnapja van.

A nagyestűrtőki vérről veritékezés, s a komor, fekete, gyászos nagypénteki emléknapi elmúltak; és elmúlt a diadalmos föltámadás ünnepi estéje is . . . .

Ma az édes őrm napja van.

A harangok zúgnak, a szívek földön bognak, és szép ájtatos énekszó röppen a ég felé. A harangzúgás, a szívverés, a énekszó ma mind azt zúgja, azt dobogja azt csattogja boldogan, édes büszkeséggel és a hittagadás őrdögi igézetét megrontó nagy, hatalmas hitvallói erővel, hogy — Krisztus föltámadott!

A magyar nőkhöz.

A Magyar Nők Közművelődési Körének felhívása.

Alapot rakunk mi idefönn egy nagy épülethez s segítő társakat keresünk benetek magyar asszonyok s leányok, hogy veletek együtt maradandót emelhessünk az alap fölé.

A mi hit és szeretet bennünk van, ahhoz elkérjük a ti lelketekből is a hitet és a szeretetet s ha meghalljátok a mi szavunkat, amellyel eljöttünk kopogtatni szívetek ajtajához: templom lesz abból az épületből.

Abban a templomban a legnemesebb jónak áldozunk, segítve, gyamolítva a szellemi munka napszámásai közül a nőket akkor, amikor kihull kezükből a munkaadó toll, amivel előbb a lelketek adták nektek.

A Magyar Nők Közművelődési Köré tüzte ki feladatát ez a nemes célt és

ehhez kéri az egész ország művelt asszonyainak segítségét.

A Magyar Nők Közművelődési Köré alig két hónapos léte alatt ugyan megnőtt, megizmosodott, támogatására sietett társadalmunk színe-java, de saját erőssége nem elég arra, hogy eleget tehessen annak a hivatásnak is, amit ebben az értelemben zászlójára irt.

Kezdetből fogva számítottunk a magyar asszonyok és leányok szívére, a mely megérti, hogy van joguk jövőjüket biztosítani azoknak is, akikről nem gondoskodott eddig senki sem s kik a szegénység kópárnájára kénytelenek lehajtani fejüket akkor amikor már eltékozták lelküknek minden kincsét, mikor már nincsenek almaik.

Egy országos alapot akarunk megeremteni, hogy megvalósíthassuk azt a legszébb álmaikat, melynek azért lettünk álmódói, mertha messziről is, de ismerjük az életnek — azt a szomorú valóságát, mikor csak a szemek beszélnek ki azt a büszke szenvedést, amit elhallgat az ajak, mert alamizsnát elfogadni nem tud, nem akar.

Ez az alap, a mit mi a ti segítségetekkel teremtenénk meg, jogos igényeket támaszthatna mindazokban, akik tagjaink sorában élve, szellemi munkával keresik meg kenyerüket.

Egy-egy téglát adni ahhoz az épülethez nem lehet nehéz senkinek sem. A sok téglából mi majd megépítjük a falakat, a melyeknek árnyékából visszaszáll az áldás mindenkire, a ki azokat felépíteni segítette.

Akkor pedig, mikor nemes eszméink köré való csoportosításra szólítjuk fel a magyar nőket, igazán nem kérünk áldozatot tőlük.

Az a csekély 5 koronányi díj, melyet vidéki tagok részére megállapítottunk, bőven visszatérül az általunk nyújtott kedvezményben.

Igaz lelkesedéssel viseltetvén közművelődésünk előrevitele iránt szövetségre építünk az elmúlt évben, a Jókai Mór emléklése alatt megalakult Országos Irodalmi Szövetséggel.

Kéz a kézben haladva támogatja egymást a két intézmény és míg mi lelkes magyar nők czélul tűztük ki, hogy minden képen hívei legyünk az Országos Irodalmi Szövetségnek, melynek szent és nemes czélja a Magyarországot szolgáló országzerte; viszont az Országos Irodalmi Szó

vetség a Magyar Nők Közművelődési Köré minden tagjának saját kiadványait adja meg.

Ily módon már az előző évben Jókai Mór, Bársony István, Endrődi Sándor és Rákosi Viktor egy-egy lötétét kapják izléssel kiállításban.

Rendes tagja a Magyar Nők Közművelődési Körének csak nő lehet. Pártoló tag férfi is lehet s a vidéki pártoló tagnak ugyanannyi tagsági díj mellett — évenként 6 korona — ugyanez a kedvezmény kijár. Alapító tagok egy és mindenkorra 250 koronát fizetnek.

Egy ugyanazon városban vagy községben lakó legalább 20 női tagnak jogában áll vidéki fiókka alakulni s egy megbízottjait a választmányunkba kiküldeni.

Az országos alap, amelyet a Magyar Nők Közművelődési Köré létesíteni kíván, a melyhez a maga erejével is hozzájárul, kiegyesítője lesz annak a szervezetnek, a melyhez a Magyar Nők Közművelődési Köré — mint nagyszabású Club, mint a különböző társadalmi osztályok egyenlően művelt asszonyainak találkozó helye — tartozik. Tagsági díjak a kör pénztárosának, dr. Farkas Gyuláné czimére küldendők. (Budapest VI. Gyár utca 48.)

Számítunk hazánk minden irodalmat és művészetet szerető asszonyára és tudjuk, hogy nem fogunk csalódni bennetek. Erős hitünk, hogy felhívásunk nem lesz a pusztában elhangzó szó, hogy nem hiába kopogtatunk szívetek ajtaján, mert megfogjátok mutatni nekünk, hogy tudtok lelkesülni jó és nemes célokért és segítőkészen nyujtatok nekünk, hogy veletek együtt maradandót alkothassunk!

Ne feledjétek el, hogy az áldást add kézre áldás jön az égiektől is!

Budapest, 1904. márcz. hó

báró Daniel Ernőse, elnök.

HIREK.

Lapunk olvasóinak, munkatársainak és jóbarátainknak boldog husvétünnepet kívánunk!

— Felhívás előfizetésre. Az új, tavaszi évnegyedben ismét előfizetést nyitunk hírújságunkra, a „Kemenesvidék” re. Tisztelettel kérjük a helybeli előfizetőinket, hogy az évnegyedes nyugtáikat mielőbb beváltani sziveskedjenek; vidéki előfizetőinket,

parancsokat. Mondja meg Bouillé urnak, hogy tegyen, amit tehet.”

A királyné egy kis számlayon ült, két láda közt, melyeken fagyugverték égetek. Arcvonásai eltorzultak, félnék fűcsákját kebléhez szorította, mintha meg akarta volna akadályozni, hogy elvegyék tőle. A család másik része a szomszéd szobában tartózkodott. Mária Antoniette a szatyor feleségét akarta megnyerni, hogy érvényesítene belfolyását férjénél. Hiába! A forradalom már biztosította magának áldozatait. Az utca tele volt lármazó néppel, mely kiáltott: „Párisba velők! Párisba!”

S már jöttek is Párisból a menekülők után küldött üldözők, kik előmutatták a királynak az

dultak, elfelejtette velők a veszélyt, mely még a határig fenyegette őket. Bouillé tabornoknak, a királyival történt megbeszélés szerint, titokban lovas előőrseket kellett volna felállítani minden postaalomással; minthogy azonban az elutasítás váratlanul egy egész napi halasztást szenvedett, úgy ezek az előőrsek, kik a halasztásról nem kaptak értesítést, többnyire már ismét el-távoztak. Az utazó-kocsikban e miatt nem igen aggódtak. Mária Antoniette vidám volt és sokat csevegett sógoránéval; Lajos csendes, de megelégedett volt. A két gyermek Touzel asszony udvarmő felügyelete alatt nyugodtan aludt a másik kocsiban.

„A királyi család kizsárlta a kocsiból és Sausset előtte haladva egy lámpással világított. Egy lacsony ház első emeleti szobájába vezette a közevényeket. Nemzeti örök ellátás az ajtó.

„Sír, ez az őn ai

„igen, barátom,” felelt Lajos élénken: „én vagyok a király!”

Fogoly volt, még mielőtt elhítte volna. Mikor azonban a bíróság előtt, melyet az előjáró a jelenlevő községi tisztviselőkből nyomban megalakított, felszólalnia kellett, amikor hallotta, hogy utját nem szabad folytatnia, s azt a reményt is feladta, hogy Bouillé katonai segítségére fognak jönni: megértette sorsát s ellenszere nélkül megadta magát. Az egyik tiszt sürgette, hogy ostromon parancsokat Bouillé tabornoknak. A király azonban, mintha álmából riadt volna föl, így válaszolt:

„Fogoly vagyok a nem ostromolható többé

akkal felfegyverezett férfi letartóztatta őket, köztelven az utulevet. E férfiak Drouet és Guial me voltak. A község előjárója, Sausset szót, lit az üldözők elhívták, ugyancsak ott volt a övetelte, hogy az utasok okmányait áttekintésé égett, lakásába kövessék. A három áruhába újított gárdaiást a nagyobb számban össze ereglő felfegyverezett emberek ellen nem lépetek föl s maga a király se akarta ezt. Nem emerte föl a veszély nagyságát.

A királyi család kizsárlta a kocsiból és Sausset előtte haladva egy lámpással világított. Egy lacsony ház első emeleti szobájába vezette a közevényeket. Nemzeti örök ellátás az ajtó.

„Sír, ez az őn ai

„igen, barátom,” felelt Lajos élénken: „én vagyok a király!”

Fogoly volt, még mielőtt elhítte volna. Mikor azonban a bíróság előtt, melyet az előjáró a jelenlevő községi tisztviselőkből nyomban megalakított, felszólalnia kellett, amikor hallotta, hogy utját nem szabad folytatnia, s azt a reményt is feladta, hogy Bouillé katonai segítségére fognak jönni: megértette sorsát s ellenszere nélkül megadta magát. Az egyik tiszt sürgette, hogy ostromon parancsokat Bouillé tabornoknak. A király azonban, mintha álmából riadt volna föl, így válaszolt:

„Fogoly vagyok a nem ostromolható többé

„Sír, ez az őn ai

„igen, barátom,” felelt Lajos élénken: „én vagyok a király!”

„Nem akarom, hogy gyermekeim nyugvó helyét bemocskítsa!”
Reggel 8 órakor kocsiúton visszakibéreltek a szökevényeket Párisba. A nemzeti gyűlés összes tagjai a l'Étoile bányafalától a Tullerriák soraikat álltak, mögöttük megszámlálhatatlan sokaság néptömeg nyugagott. Halotti csend volt s a királyi család borzalommal érezte a néma ítélet súlyát. Incentől kezdve tette meg a seregnécetlen királyi pár a vérpádhöz vezet út, azzal a kis megszakítással, hogy a Tullerriákban még szabad volt tartózkodniok ideig — örül.

különösen a régóta hátralekösokat szintén arra kérjük, hogy az előfizetési összeget sűrűn beküldjék sziveskedjenek. A lapunk iránt érdeklődő, újságpártoló közönséget pedig arra kérjük, hogy minél tömegesebb előfizetéseik támogatassanak minket, hogy hírlapunk minden időben az maradhasson, ami eddig volt: a nagyközönség szabad, független, szókimondó újságja.

— **Husvétí számkunk.** Lapunk mai, husvétí számához felív szépirodalmi melléklet van csatolva.

— **Vármegyénk új főispánja.** Vasvármegyének új főispánja van. A miről már hetekkel ezelőtt nagy titkolózva beszélték a megyében, az most valóra vált: vármegyénk eddigi főispánja, Reiszig Ede, aki mintegy tíz éven keresztül töltötte be hivatalát, a jól megérdemelt nyugalomba vonul. A volt főispán hasznos munkálkodását fejtett ki és sok nemes alkotás fűződik tevékenységéhez, melyet a vármegye tisztellete és őszinte ragaszkodása kísért mindenkor. Most dr. Ernuszt József, a vármegye közéletének ez a kiváló, köztiszteltnék örvendő vezető alakja ül Vasvármegye főispáni székében. Az új főispán évek óta kiváló szerepet visz vármegyénk közéletében. A múltban kifejtett s maradandó emlékü munkássága jó reményekre jogosítat mindenkit s éppen azért bizalommal látja őt a vármegye a nagy felelősséggel járó főispáni székben, a hol nagyobb alkalmat nyílik a kiváló tehetségét, nagy tevékenységét érvényesíteni.

Dr. Ernuszt József, a főrendiház alelnökének, Ernuszt Kelemen v. b. t. fia, Vasvármegye egykori főispánjának egyetlen fia, 1862. évi márczius 24-én született s így esütörtökön volt negyvenkét éves. 1884-ben Vasvármegye tiszteletbeli jegyzőjévé lett. 1890-ben nősült. Mesterházy Gyula patyi nagybirtokos Ilona leányát vezette oltarhoz, a kivel a legboldogabb családi életet folytatja. 1895-jén Sopronmegyében gazdálkodott, 1896-ban költözött Szombathelyre s azóta kiváló és előkelő szerepet vitt e város társadalmi életében. A törvényhatóság a közigazgatási bizottság tagjává, a szombathelyi polgárság pedig városi képviselővé választotta. Most pedig a király Vasvármegye főispáni székébe ültette.

— **A városbíróról.** A városi képviselőtestületünk kedden, márczius 29-én rendes ülést tartott. A jegyző iróháza egy irodai segéd munkára szükségére. Lóránth Gyula városi jegyző szóbeli kérelmet terjesztett elő, hogy a szükséges munkára alkalmazását a képviselőtestület engedje meg s annak díjazását is állapítsa meg. A képviselőtestület hosszabb vita és névszerinti szavazás után az írodai segéd munkára évi 400 koronát szavazott meg a jegyző részére, tekintettel arra, hogy a két község egyesítése következtében a jegyző munkája megkétszereződött. Pálovits József bíró a megbeszázott összeg ellen felelősséget jelentett be. — Az új rendőri állásra pályázó, az éjjeli őri állásra egy pályázó jelentkezett. Az új rendőr Németh István eddigi éjjeli őr lett; Nagy István czell-dőmölki lakost pedig éjjeli őrnök választották meg. — A képviselőtestület elhatározta, hogy a gómalom keleti oldalán elterülő, viz alatt levő területet, mely a város tulajdona, nyilvános árverésen eladják.

Az 1903. évi zárszámadás megvizsgálásával az iparostület három tagja lett megbísva, a kik egyúttal az 1904. évi első évszámú pénztárvizsgálatra is megbízást kaptak, — Az 1904. évi költségeloirányzatban a bevétel 1222 K 76 fillérben, a kiadást 1220 koronában, a pénztári maradványt 2 kor. 76 fillérben állapították meg. — Ezután az iparostület tisztviselőit választották meg. Előnöknek a közgyűlés egyhangulag újra Fabian Dezso kövacsmeatert választotta meg, ugyasint az iparostület előjáróság is a régi maradt. Előjárók: Nagy Pál, Vas János, Balint István, Horváth József, Imre József, Patyi Jónás, Ifj. Reich Imre, Szabó Lajos, Kriener József, Tóth Antal, Berecz Lajos és Molnár Lajos. — A pénztárnoki állást a közgyűlés jelölés útján töltötte be. Jelöltek voltak: Németh Károly, Szarka József és Patyi Jónás, a kik közül a közgyűlés egyhangulag az eddigi pénztárnokot, Németh Károlyt választotta meg az iparostület és a betegsegélyző pénztárnokává. — A közgyűlés ezután véget ért.

A kiscselli iparostületi betegsegélyző pénztár szintén mult vasárnap tartotta meg rendes évi közgyűlését, melynek első tárgya az 1903. évi zárszámadás megvizsgálása és a felmentvény megadása volt. Az igazgatóságba az iparosok közül Tóth Antal és Szabó Lajost rendes tagoknak, Tóth Józsefet pedig pótagoknak választották meg; a segédek közül rendes igazgatósági tagoknak megválasztották Tóth Ferencet, Gersei Jánost és Szalay Ferencet, — pótagok lettek: Pap Sándor és Horváth István. A felügyelő bizottság Hoffman Samu, iparos, rendes tag, Horváth József, iparos, pótag; — a segédek részéről: Weisz Miksa, Schmida Ferencz rendes tagok, Döbrözy Lajos és Lukács József pótagok. A választott bíróság tagjai: az iparosok részéről Szarka József, Gersei Ferencz rendes, Berecz Lajos pótag; — a segédek részéről Bognár Károly, Sütő József és Tanhofer István rendes tagok, Pethő Péter és Jelenics József pótagok. — A betegsegélyző pénztár ellenőrzévé egyhangulag Lóránth Gyula városi jegyzőt választották meg. — Az iparostület és betegsegélyző hivataloslagjává a lemondott Lórinz Pál helyett Szalay Lajost választották meg.

Pénztár vizsgálat. E hó 28-án tartotta meg a járási főszolgabíró a kiscselli iparostületi betegsegélyző pénztárának megvizsgálását. — A vizsgálat megállapította, hogy az 1903. évi pénztári maradvány 825 kor. 00 fill., az 1904. évi bevétel 252 kor. 3 fill., ebből ez évben kiadás 323 kor. 61 fillér; pénztári maradvány 854 kor. 7 fillér, amelyből 786 kor. 6 fillér gyümölcsözőleg van elhelyezve, 68 kor. 1 fillér készpénz pedig a pénztárban volt és így a főszolgabíró a pénztár kezelése ellen semmi kifogásolni valót nem talált.

— **Szegények husvétja.** A szegények részére tett alapítványokból tizenhét szegény kapott husvétí segítséget a városból. Összesen 118 koronát osztottak ki.

— **Alapítvány az árváknak.** A győri ág. ev. egyházközség vasárnap tartott közgyűlésén, mint értesülünk, az elnöki jelentések egyike Zathureczky Géza, a Kiscsellenb elhnynt nemeslelkű földbirtokos jótékonyaságáról szólt. Be. Zathureczky Géza, a győri egyházközség szegény- és árvaintézetének 2000 koronát hagyományozott.

— **Körmend gyászala.** Körmend városának nagy gyász van. De gyászol a vármegye is. A közélet egy soha nem pihenő agilla férfa, egy közkedvel, előkelő uri ember halt meg a mult héten. Id. Udvary Ferenczet gyászolja Körmend városa és a vármegye. A mult héten halt meg, hosszú betegség után, 64 éves korában. Az elhunyt a Vas—zalamegyei első takarékpénztár vezérigazgatója volt s a szentgotthárdi kerületet öt éven át képviselte az országgyűlésen független

— **Öregcsapatvér.** Azonban nem válnak hűvös dátumot. Két év óta tartó folytonos betegkedése következtében Id. Udvary Ferencz vonult a köztöveg teréről s egyedül családjának élt. Néhány héttel ezelőtt már nagybetegten tért vissza a Császártúrdóbból, ahol gyógyító-irt keresztet fajtalmára. Aztán ugylázott, javulás közszb, tött be állapotában, de ez csak csalóka reményesség volt, mert a halál csütörtökön hajnalban elragadta őt az élők közül. Pénteken délután 5 órakor temették el a körmenai család sírjába nagy, imponáns részvét mellett. A ravatalra számosan helyeztek koszorút, ezek között ott volt Kis-Csellenből Travnik Gyula koszorúja, ezzel a felirattal: „Szeretett keresztatyának — Travnik Gyula”

Országos vásár Körmenben. Körmen nagy község előjárósága közhírré teszi, hogy Körmenben a legközelebbi országos vásárt 1904. évi április hó 5-ik napján, kedden tartják meg.

— **A feketeszemű Barinka.** A szeszidőcs ponyva-regények egy fejezete játszódott le a napokban Keled község határában. Egy szerelmes cigánylegény véres háborút indított egy szép cigányleányért, a fekete szemű Barinkáért, akik nagyon szerelmes volt. Hanem a Barinkának nem köllött a cigánylegény. Ezért történt a véres össesemarakodás az utsalí morék közt. Az esetről tudósítáunk a következő: Kolompár János és Lajos vépi cigányok családjaikkal együtt a mult héten a símegei vásárra indultak. Keled község határánál egy kis cigányereg várta őket: Tököl Mihály, Dömötör János, Kolompár József és Horváth Károly. Mikor ezek észrevették, hogy vépi Kolompár Barinka is ott ül a kocsián, — este 9—10 óra tájban járt az idő, — megállították a kocsit és Tököl Mihály, a szerelmes cigánylegény követelte, hogy a hajadont adják oda neki, mert ő vele házasságot akar kötni. A vépi cigányok Tököl kérelmét ott az uton nem teljesítették. Hanem azt mondták neki, hogyha a lányt el akarja venni, menjen el érte Sümegre, s ha a leánynak megteszik, az esküvőt ott megtarthatják. A feketeszemű Barinka azonban kezeiken kijelentette ott a kocsián, hogy ő Tökölhez nem megy, neki ez a legény nem kell. A szerelmes cigánylegény elkeseredett, felüdüdött és a pajtasánt rúszította a vépi cigányokra. A keledí cigánycsapat astán ugy elverte a vépi cigányokat, hogy azok sutyos sebestüskéket szenvedtek. Az elvert cigányok odább se tudtak vándorolni, ott maradtak a keledí erdő szélén, hanem a szép Barinka, a cigányasszonyok — purdek bemenekültek az erdőbe. A szerelmes cigánylegény a többi keledí cigány nyalyaglyutt a szétvert vépi cigányokat kirabolta. A lovakat, szekereket és a ruhaneméket mind elvittek tőlük és a zsákmányukkal Sümegre mentek. A lovakat már magukra is írták, mikor a csendörök egyrésüket elfogták. Tököl Mihály, Dömötör János és Kolompár Terés a csendörök kezébe kerültek, akiket a kiscselli kir. járásbírósághoz kísérték be és ott nyomban vizsgálati fogásba lettek helyezve. A nyomozás a többi keledí cigány ellen is folyamatban van.

— **Sulyos elgázolás.** Mult hó 29-én reggel 6 óra tájban Gérczen egy csoport munkás után gabonával megrakott kétlovas uradalmi szekér ment az uton, keledí felügyelet nélkül, mert a kocsi elmaradt a szekértől. Lejtőre érván a szekér, gyors rohammal mentek a lovak, miközben az uton gyalogolt Bakony József gérczei lakost elütötték s es a terhes szekér alá került, a mely keresztül ment rajta; az egyik lábát eltörte. A sutyosan serültet a kórházba szállították, a gondatlan kocsi kiderítése iránt pedig a csendöröz megindította a nyomozást.

— **Eladó trágya.** Mintegy 50 szekerre való jómindeségi trágya egyszeg szerinti árban eladó Balint Istvánnál, a „Sas”-vendéglő tulajdonosánál, Kiscsellenben. 1—4

Kiadó lakások.

Kiscsellenben két lakás, mindkettő két szobával és mellékhelyiségekkel együtt kiadó. Bővebb felvilágosítással Weiss Kálmán fakereskedő, Kiscsellenben szögdi. 1-3

492—1904 szám.

Árverési hirdetés.

hold kiterjedésű ingatlan területén gyakorol

— **Vadászati jog.** az 1904. év augusztus hó 1. napján kezdődő 6 egymásután következő évre, Vönöczkőn a község házánál 1904. évi április hó 16-án délután 3 órakor tartandó nyilvános szóbeli árverésen a legtöbbet ígérőnek bérbe adatik.

— Az árverési feltételek a körjegyzői irodában és a községbírónál bármikor betekinthetők.

Vönöczkő, 1904. évi márczius hó 16-án.
Nagy Lajos, Jankó Sándor,
h. kcs., bíró.

rendben lesz foganatosított. — **Illetékeségek szerint:** Április 21-én Jánosok község, a jánosok és ostyaszonyjai. — Április 22-én czell-dőmölki, czellvidéki, sági és bobai, — április 23-án a kiskocoki, nemessmagasi és vönöczki, — végül április 25-én a pápóczi, egyházkeresői és magyarországi körjegyzőségekben illetékes ujonczok kerülnek sorozás alá. — A sorozást a „Korona”-vendéglő nagytermében tartják meg; a sorozás kezdete minden nap reggel 8 órakor.

— **Az iparostület közgyűlése.** A kiscselli iparostület 1904. márczius 27-én tartotta meg rendes évi közgyűlését. Felolvasták az évi jelentéseket, a melyeket a közgyűlés tudomásul vett.

Maradjunk itthon!

Ne menjünk más városba férfiruhákat készíttetni, mert van alkalom itt Kisczellben is beszerezni a lelegegységesebb, legdivatosabb öltönyöket.

Blettler Pál

— uri és női divatruházában

férfi divatkelmek

nagy választékban raktáron vannak s az öltönyök a legújabb divat szerint, kifogástalanul elkészítettek.

Tavaszi ujdonságok, az ideny minden különlegességei,

női ruhakelmék

soha még oly nagy választékban sehol nem voltak, mint a minők most érkeztek raktáromra.

Az uri és női divatcikkek dús választék, a legversenyképesebb áron.

Minden vevőnek 10 korona bevásárlás után egy művészies kiviteelt életnagyságu fényképet ajándékoznak, csupán a díszes, préselt papírkertet számítok fel 3 koronát önköltségem fejében. Az arcképek pompás, művészies kiviteleért számtalan elismervényt kaptam.

A t. közönség szives látogatását kérem tisztelettel

Blettler Pál

uri és női divatkereskedő.
KIS-CZELL.

4-4

HÖNIG SÁMUEL építkezési vállalkozó

Van szerencsém mutatni, hogy építkezési anyagokat

és pedig: valódi asfalt lemezt, kőfed lemezt, elszigetelő lemezt, karbolineumot kátrányt. Róman és Portland cémentet mennyezet nadat mindenkor a legjobb minőségben és a legelső gyártmányból raktáron tartok és azon helyzetben vagyok, hogy gyári áron szolgálhatok ezekkel t. vevőimnek.

Honig Sámuel

10 építk. vállalkozó.

Schottola Ernő

a gummigyártás m. gy. n. sítója
BUDAPEST, Andrássy-ut.

A szálföbni tavasi munkálatoknál legfontosabb két eszköz, u. m. szőőmetsző ollók és ojtókések legmegbízhatóbb bevasárlási forrása

Szőőmetsző ollók és ojtókések egészen öntöt aczéliból, jótállás mellett.

Szőőojtókések legfinomabb solingeni gyártmány, drezdai modell szerint, jótállással.

„Duplex” gumi ojtószalag a legmegbízhatóbb kötőzser fás és rődojtáshoz, gyári árban.

Kimerítő képes árjegyzék ingyen és bérmentve küldetik meg.

Épp most jelent meg a FRANKLIN-TARSULAT kiadásában a

Magyar Remekírók

negyedik sorozata.

A negyedik sorozatot különösen a *Széchényi-kötet* teszi érdekessé. Ezt *Berzevicsy Albert* állította össze a legnagyobb magyar műveiből s oly bevezetéssel látta el, mely essay-irodalmunkban kiváló helyet fog elfoglalni.

Nagy figyelmet fog kelteni a *kurucz-költészet* kötete is, melyet *Erdélyi Pál* szerkesztett nagy rátermettséggel.

Ezenkívül *Vörösmarty* IV. kötete, *Tompa* II. kötete és *Kisfaludy Sándor* I. kötete jelentek meg a sorozatban. Az utóbbihoz *Heinrich Gusztáv* írt nagybecsű bevezetést.

A három sorozatban a következők művei jelentek meg:

Arany János, Csiky Gergely, Czuczor Gergely, Garay János, Kazinczy Ferencz, Kölcsey Ferencz, Kosztich Lajos, Radványi Gyula, Szilgelyi Fede, Tompa Mihály, Vajda János, Vörösmarty Mihály.

A MAGYAR REMEKÍRÓK 66 kötetben jelennek meg 220 korona árban.

Megrendeléseket elfogad minden könyvkereskedés és a Franklin-Társulat.

Férfi öltönyre való szövet balesékkal 4 frt. 90 krtól kezdve.

Uraim!!

Ki akar venni tiszta gyapjukelméből

kész férfi öltönyt 8, 10, 12 frtért?

Kitűnő minőségű czipok

Férfi czugos vagy fűzós 2.60, 3 frt.

Férfi fűzós chevró 3.60, box 4.20.

Női fűzós vagy czugos 2.60.

Gyermek-czipők fekete vagy sárga 72 krtól.

Tisztelettel

Löwenstein J. és fiai

divatruházra KISCZELL.

Legújabb divatu férfi kalapok 95, 1.35

Legdivatosabb férfigallérok dárabja 12 kr. Színes kézelők párja 18 kr.

Gyermeköltönyt tiszta gyapju kelméből 1.50 krtól 2.20 krtig.

BRAZAY FELE SŐSBORSZESZ

NAGY ÜVEG ÁRÁN: 2 KORONA
KIS ÜVEG ÁRÁN: 1 KORONA

HASZNALATI UTASÍTÁS MINDEN ÜVEGHEZ MELLESELVE VAN!

Segedező legalkalmasabb szesz a sősborszesz, amelylyel a fogát tisztítjuk s a mi a testrészeket üdökké teszi. — A leggyeszegebb embernek is javára szolgál, ha roggelenként ezzel a keverékkel öblögeti száját. — Aki higított sősborszeszel tisztítja fogát, annak mindig szagtalan lesz a szája, a fogamat és ínyét egészen tisztán tartja s a

A BRAZAY-fele SŐSBORSZESZ

Ugy a fej bőrének, mint a haját a gombacsiráktól tisztítja s ezzel eljött rosszabb a hajjal. — A szesz vesztő koporsóválnak. — Mint izom-erősítő is kitűnő hatású a Brazay-féle sősborszesz. Nyomban eloslik a legnehezebb faradtság is, ha erős testmozgás után bedörzsöljük magunkat testől-talpig sősborszesz-

Nagy üveg: 2 korona
Kis üveg: 1 korona

Mese egy öreg asszonyról.

Irtá: DÓZSEI FERI.

I.

Volt egyszer egy öreg asszony. Istenáldás rég volt azon. A kis házát, kúnn a telkét Lopták, nyírták, ahol lették. Kis majorja, baromlja: Napról-napra esett hja; Bár vigyázta, jól gondozta, Vércse, kánya mind elhordta.

Es a sok baj egyre érte. Még sem zúgolódott érte. Úgy gondolta: Isten adta, — A mi történt, ó akarta. Egymagában, elhagyottan, Mit tegyen az övegy ottan? Nincese, aki pártját fogja, Aki éri: csalja, lopja.

Fogy, pusztul a gazdasága. Nem ez, ami néki drága; Mászt félti, féltőn rejti. Senki soha meg se sejté. A világról dehogyan adja: Van szép, kedves kis galambja. Mikor ránéz, könye támad: — Rejtett panasz, fő bánt.

Nem volt gondja soha máskor: Szép fia van, erős, bátor; Szeme fénye, búskécsége O volt, az volt, — most már vége! Harcra volt az ország kelve, Harcba hát ő hogyan menne? Ki volt táve veses szóra A szabadság szent zászlója.

Harcolt ő is, de mit vágyott: Legyőzék a szabadságot... Börtön lett a temetője, Ittósát bár lelke töle... Már egy éve annak éppen, Hogy tőr, szenved börtönében. Gyász lón minden éje, napja, — Gyászba borult édes anyja...

Rab fiának küld levelet: „Jaj, ha beszélhetnék veled! Mondanám azt síró hanggal, Hogy: siratlak éjjel, nappal!...” De fiától nem kap választ; Benne a gond gondot támaszt. Mit higgyen még, hogy mi történt?! Szörnyű egy gond: ha megölték!!

Végre egyszer jön a válasz; Nem a kénsirde bár az: De nagy orom lett belőle! Könnyebb szive, gyászra töte... Kedves ajándékot adott: Azt a szelek kis galambot! Küldte hasa hű rab-társától. Két megmentettek a lánczától.

Bádit lelkére, mikor hozta: „Jól vigyázza, úgy gondozza. Én ebbe sirtó lelkét, Tőle hát est el ne vegyék! Úgy vigyázza, jól gondozza, Mintha csak ő maga volna! Hogyha elvész ez a madár...

is jól: fessze ott van A szabában egy zúgolyban. Úgy elnézi némán, noszran, Magamembe könye-lopást, Ahol éri, díbe vessi, Őlbe fogja, le nem tessi... Simogatja, megcsókolja: Mintha csak ő maga volna!

II.

Mi eddig volt, még most sem más, Egyre érzi, jön a csapás; Créda jelkek a házat, telkét...

Meg van még, mi néki drága: Ottan gubbaszt a kis zúgba, Majd-wigan, majd búsan búgva.

Napok, hetek az özvegynek Lomhán, lassan jönnek-menek Egyre vár és mindhiába, Várva vár a rab fiára... Barha rab ő, azért el meg, Azért hozzá vissza tér meg! Van most, ami vigasztalja: Egy, csak ez, csak kis galambja.

Úgy megőrzi; vigyáz, félti, Éjjel sincsen nyugta néki. Szemet alig-alig hűnyhat És főtébred, hogyha szunyad. Halkan, loppal, lábujjhegyen, Mikor ébred, oda megyen; S nem pihen le addig újan, Mig nem látja ott a zúgba.

Egy napon oly későn kelt fel. (Nem történt még az özvegygyel!) És míg a szemét felnyitja, Valami úgy általnyitja. Még a zúghoz s áll döbbenve, Még a vér is megfagy benne! Kiáltana, torkán a hang... Ures a zúg, nincs a galamb!

Néz merőn, áll tétovázva, Egész teste ég most lábba... Nagy isten, jaj, mit jelent ez!? — Nem, nem, tan most más felé lesz! Unta már a zúgba magát, Tan talált jobb, enyhé helyet... S a szabában minden helyet, Minden zugot össze fűtet.

De tires ott sorba minden; Hült a helye, nyoma sincsen! Újra keres, — újra reiten; Most ablakra néz meredten: Félíg tartan, meg behatja: Amint a szel utba kapja... Így adja ő ennek okát Ellopták az ablakon át!

Csakhogy egész más a nyitja, Hogy az ablak mért van nyitva. Behajította, rosszul zárta, Így felelte éjszakára, Nem birkózott meg a széllel, Kinyitott még azon éjjel Így röpött a galamb messze... [Ha azt tudná: hova, merre?]

De mit hihet? E gondolta: Ki volt, ki etolvajolta? Ezt a kedves, drága kincset, Hát még est is irigylték?! Hova menjen, hol keresse? „El van már az ugy is vesztve! Minden ember, aki látja, Mit tehet mást? Megsajnálja.

(Te jó, öreg özvegy asszony, Szived több ne hasznadjon! Hiszen igaz: ölhet, fájhat, Még is, mar is nagy e bánt! Oda véz már: es a gondod... Megjöhet még kis galambod? Nem tint el a föld esmeret!

Gondból gondba, gondolatba, Így támadt egy gondolatja... „Kincsek a nagy ú! A konyém tán irgalmat hoz: Laboralek labuk elő, Úgy könyörgöm, adják elő; Kutassák föl: megmentik... edelmes minden nekik.

Es el is megy: bölcs nagy urak Hof tanácsokat tartanak... Csúfra örök, durva szolgák, ...

Csak könyörgött, sirt szokgva, Hadd mehesen ő be oda... És be is megy, bármint tessék! Bár útjában százan lassnak!

Hosszu zajra, csörrre-nessre; Nyil... as ajtó most egyszerre; S amin látja, hogy kitarúl Nagy sietve lépi átul... Már mögötte van az ajtó! Ahogy bent van hallgat a szó. Néma csönd... s a néma, csöndben Ajkán a szó halkán rebben:

„Fényes urak, országgyűlést... Bánt titeket, hogy itt vagyok? Szánjatok meg! Én jól tudom, Nem jártunk mi meg egy áton... Kincsetek van, palotátok, — En rajtam meg istenátok... Sok, hol éri, csal, lop éngem, De nehéz is így megéneim!

No de lám, én nem bánám... Nem mondtam még soha panaszt... Más, nagyon más most a gondom... Vagy egy kedves, szép galambom... Rab fiám van, tole kaptam... Úgy szente: jól gondoskam!

Hangja mostan lassan elhaj; Szól még pár szót, csaklé hanggal... Hogy-mint: mondja-e: a többi... Hogy megszánják mostan őt itt? Ennyit szol csak, nem tud többet: „Jaj, adjátok vissza! Amit érez s el nem mondhat Gyötrő bája arcán ott...

„Így est mondta, csaklé nekik... A szánalmat megtehető... Hogy megtudják, ... Egyik fő-ur hozza így szol: „Te jó, öreg özvegy asszony... Kégyelem van írva néki!”

Hallja azt jól, néki mit szol; De a szive fájdul atól: Megfájdul a nagy börtömben S a nagy kétség miatt... Nem hiszi, hogy igaz legyen, Azt sem tudja, hogy mit tegyen! Arcsán most ha mosoly fakad: Vagy a szive ketté hasad!!

„Elhíhessem?! Jaj nem igaz! Nem volt es máa, csalja vigasz! Mert így tudtok: megasztatok... Vagy tréfa a szép asvatok! Mondjátok ismét a rá sem ügyel! De a szóra most már figyel! — Ma szabadul ki a rabod: Ott lehetek, ha úgy akarod!

Elvezetik őt a szolgák; Hova a merre parancsolták; Most, hogy tudják a szavaikat, Sok szabad lesz: ő is mondják. Mennek aztan es elérnek, Hol magában áll az ének, Hosszan elnyulva a földön, Elők sirja, a nagy börtön.

Bent a zord hely, Nem fárt nyen uton soha! Minden szava szavára, A jó özvegy-ratténésben: Valami úgy meg-megkapja: Rosszal sejtő gondolatja.

Küldik mostan egy szabadságot; Jön majd, ha nemokura... Kicsüggedten áll meg ottan, Jöt igérek, — így gondolta... Még is rocsabb lesz majd dolgot! Bár remélve szívát még is... Gondra, gondok így megrájk!

Egy vigyázra, ide tértek...
 Ajtó tárul, lassan, csendben:
 Mi éri őt? — ugy megröppen
 Most ki belépt, vajjon ki volt? —

Nem tud szólni, nincsen hangja;
 Ölelére tárva karja.....

Szép ha áll most előttem!
 Sütyös rabság meg nem törte
 De az arca olyan sapadt!
 Szenvédés rajolt rá árnyat...
 De ő nyomba megismerte!
 Hüll az öröm most egyszerre:
 Nézi fiát — álmot lát tán? —
 A kis galamb ül a vállán!

Es, hogy látja, szárnya rebben,
 Gyorsan, az övegyhez reppen;
 Hosszú röpén, vállra kelve,
 Egyre búg ott kedveskedve.
 Váltja helyét nemsokára:
 Röpén régi gazdájára...
 S most, hogy egymás karján függnek:
 Bele nevet örömlöknek....

„Édes fiam! — — Nem vagy rab már!
 — Szabad én is, mint a madár!
 Nem zár többé börtön-kilincs;
 Leveszett a durva bilincs!
 Ugy-e sokat árt mi értünk?
 De hiszen már vissza tértünk!
 Nem lesz többé elhagyatott...
 Jó az Isten: — szabad vagyok!

Egy kis osel...

Ira: SZUNDY KÁROLY.

A halvány világoságtól derengő illatos kis
 buidoir pamlagocskáján heverészett a bájos Lilli,
 az asszonyok legédesebbje.

Mig cigarettja füstjét szép apró karikákban
 eresztette felfelé, félig bozankodva, félig mo-
 solyogva nézett arra a barna fiúra, a ki egy kis
 szalmolyon ott ült előtte és gunyosan beszélt
 hozzája: Igen, kedves Lilli, csak megerősítenem
 lehet mindast, a mit én magának az előbb már
 elmondtam. Maga hisz a szerelemben s minden-
 ható, boldogító érzelmenek nevezí azt, mely ha
 rabja lenne — éltet, vagy halált adna magának;
 — én nem hiszek és éppen ezért nem is ismét-
 lem a maga hangzatos mondásait megint; hanem
 végtére is csak azt mondom, nem hiszek, mert
 nem lehet hinni abban, a mi nincs! A bájos
 Lilli igaztalan dobta el szivarját s ajkait harap-
 dáva pillantott Kürthyre, a modern írók egyik
 legnevesebbjére, majd pár pillanat múlva halkan
 csak annyit szólt:

— És a szív?!

— Ah, szinte gondoltam, hogy ezt a való-
 ban banális kérdést fogja felvetni kedves Lilli.
 A szívnek egyáltalán semmi köze sincs a szere-
 lemben... a szív egy egyszerű húsdarab, amely
 — amennyiben jól emlékszem vissza már a gim-
 náziumbéli tanulmányaimra — éppen nem ha-
 sonlít az önk által képzelt, szép, formás alak
 valamire, hanem idomtalan, aszöletes és egyál-
 talában nincs más rendelkezése, mint csak az,
 hogy a vérkeringést küsvetése, az elromlott vér
 helyett újat és tisztát küldjön szerte-szét a
 test minden részébe; ez és ennyi az egész s
 maguk elnevezik a szerelem székhelyének, neki
 tulajdonítanak édesebb-édegebb érzelmeket,

Magácska azt kérdezte, miért dobog hát a szív-
 ünk néha úgy, midőn meglátunk valakit, vagy
 meghallunk valamit, aki, vagy ami kedves nek-
 ünk? Bizonyításra nem szoruló dolog, hogy az
 érzelmeik, az indulatok székhelye az agy. Az
 agyból ágaznak szerte-szét az idegek, melyek
 segítségével akármit érez valamely testrészen —
 megtudja azt rögtön. Ha tehát maga lát valakit
 vagy valamit kedves Lilli, ez az ön szemidegei
 mindjárt tudtal adják az agynak, sőt erre kelet-
 kezik, képződik egy arca, ami vagy kellemetlen
 vagy kellemes. Ugyanez történik, ha érez, siet-
 leg megint valamit. Az agyban keletkezett ér-
 zés föld megint csak az érzelmeik által értesül

testrészes és áll-asután a nyert impressióknak a
 hatása alatt. Ha magácska nagyon megőrül vagy
 megijed, azt megéri a vérkeringés is tőhát, —
 mely gyorsabban kezd működni s ha gyorsabban
 működik, többször szorodik és nyitódik — vagy
 mondjunk költőiesebben: dobog a maga szivecs-
 kéje. Édes Lilli! Tehát a szívben nem lehet sze-
 lem. De lehet-e az agyban? Erre lakonikus
 vidséggel felelhetem: Ott sincs. Az bizonyos
 nem is tagadom, hogy magam is úgy vagyok,
 hogy egyik emberrel jobban szeretek beszélni,
 mint a másikkal, de ez nem más, mint: a „sim-
 pathia“.

Ez az, ami feltétlenül szükséges a barátság
 létrejöttéhez vagy a bizalmas érintke-
 zés megtörténéséhez. Ha magácska, kedves
 Lilli nagyon sympatiroz valakivel, folytonosan
 arra gondol, csupán csak azzal vágyina lenni,
 mindig azzal óhajtana lenni, egyszerűen felébredt
 magácskában a jórészt valóelhatatlan kívánságok
 egész özöne. Nos már most vagy azt fogja ma-
 gácska megérni, hogy az a bizonyos X ur, aki
 miatt ebbe a válságos állapotba jutott, megéri
 majd és szintén elmondja rebegő s meghatott-
 ságtól reszkető hangon, hogy ugyanezekben a
 jelenségekben szenved, következék pár ajkösze-
 érintés — „csók“-nak szokták hívni — s erős
 szorítás — mit „léletés“-nek is neveznek, akkor
 maga boldog lesz... vagy pedig nem hallgatja
 meg esetleg észre sem veszi magát, ... úgy
 lehet meghallgatja, ide nem tesz mindent úgy,
 mint azt a maga daczos, ckaratos fejeस्कéje
 feltette magában s maga akkor egy boldogtalan
 halni készülő asszonyka! Feltéve azon esetet hogy
 az elmondott módon megértik egymást valakivel,
 előjön a legtöbb esetben a törvényes kapcsolat:
 a házasság is. Mig az új élet egén nem jelent-
 kezik az első felhők, kitűnően megy minden,
 mikor azonban birni akar apró caecbecskéket,
 új ruhát és pedig eredménytelenül, olyankor ki-
 tör a házi zivatar, esetleg vihar és a csendes
 szemlélő lehorgasztott fejjel keresethet: merre
 is szállt, hova is lett az a mindenható érzés, az
 a soha el nem múlnak mondott szerelem. Nem
 akarok édes Lilli ismétlésekbe bocsátkozni, éppen
 azért engedje meg, hogy végül összefoglalva az
 elmondottakat, csak annyit jelentsék ki: Nem
 hiszek a szerelemben, mert nem hishetek abban,
 ami nincs. A szép asszony egy darab ideig iz-
 gatottan harapdáta ajkait, szertesét tépte a
 pamlag karján lévő bojtok egyikét, azután pedig
 szikrázó szemekkel szólt:

— Igen is van! Magának pedig jegyezze
 meg nincsen igazs. Felesleges volna a sok szó-
 bezáró s kérdőáról miközöttünk. Ugy sem tudnánk
 egymást megérteni... Hanem én mást ajánlok
 magának. Egy fogadást... Ha egy év múlva
 maga ugyanugy vélekedik a szerelemlről, mint
 ma, akkor én örökre bucsut mondok ennek a
 szép, kacagó és örömlökkel teljes világnak. El-
 megyek a nagyenyimbes Imclre s ottan fogok s
 cairke az pulykatenyésztes terén érdemeket és
 előnyöket szerezni. De ha a maga véleménye
 megváltozik, akkor maga köteles egyhónapon be-
 lép megtenni azt, amitől legjobban irtózik: meg-
 nőtülni. Kürthy kacagva adta meg a választ.
 Áll a fogadás, tartom maivesen!

Hónapok és hónapok multak el s beallott
 a téli saison. A szép Lillit valami öreg garde de

látni megint Társaságában mindig ott volt Kürthy
 is. Ha csak egy alkalommal hiányzott, másnap
 már szemrehányásokat kapott a szép asszonytól,
 aki a kacérság és hódítás minden fegyverével
 megpróbálkozott a makacs lovaggal szemben. Az
 idő mult s ezek a fejeverek még mindig nem
 tudtak győzelmet szerezni tulajdonosójuknak.
 Kürthy minden nagyobb ütközetnél nevetve je-
 lentette ki: Kár a fáradságról kedves Lilli. Az
 eger nem fog esetben belefutni a fogóba...!

A mulatság után elkecserevde és izgatottan
 tért haza a szép asszony. Órákhozszat ült moz-
 dalatlanul hintaszékében s nézett mereven a lám-
 pafény felé. Tudta, hogy est a harczot élvezni

lette. Verecsége annál nagyobb lett, mert észre
 látta, hogy szereti azt az embert szive egész melegével
 s boldogtalan lenne ha nem találna szerelme
 viszonzására. Felemelkedett helyéről s az egyik
 szekrényből elővett egy apró kis revolvert, a
 mely szinte játékszernek látszott, de mégis elég
 lett volna arra, hogy egy dobogó szívet örökre
 elcsendesítsen. A másik perczben azonban meg-
 borzadván verté vissza a helyére és hangos hoko-
 gással borult reá az asztalra.

Pedig ha tudta volna, hogy ugyanezen az
 éjjelen, hogy járt órákhozszat fel és alá szobá-
 jában Kürthy, ha tudta volna, hogy háromszor
 mondta el az az ember magában: Szeretem azt
 az asszonyt örületesen. De ő csak játszik velem.
 De meg fogom törni az enyémnek kell lenni...

Valami nyári mulatság volt a Margitszege-
 ten. Az író hosszabb uton volt s így hónapok óta
 csak most találkozott Lillivel. Mindketten a hideg
 udvariasság leple alá rejtették érzéseiket. Az író
 utazásairól, az asszonyka pedig a tavaszi saison
 eseményeiről mondta el élményeit, illetve meg-
 jegyzését. Vacsora után az asszony sétálni vá-
 gyakozott s hívta magával Kürthyt egy darabig
 halgatagon haladtak egymás mellett. Mindketten
 arra gondoltak, hogy pár nap múlva lejár a fo-
 gadás napja. Az asszony törte meg a csendet s
 reszkető hangon szólt meg: Tudja-e Kürthy,
 hogy pár nap múlva lejár a fogadásnap. Minthogy
 én holnap elutazom, talán helyesen tenné, ha ezt
 a dolgot is elintéznék. Nos feleljen: Megválto-
 zott-e azóta a véleménye vagy nem? Kürthy egy
 darabig küzdött magával, azután hidegön felel:
 Nem! A másik pillanatban azután ott látott maga
 előtt egy zokogva térdelő asszonyt, aki fuldoklva
 kérdezte: Hát azt akarja, hogy holnap már ne
 legyek az élők sorában? Esküszöm magának,
 hogy úgy lesz. Kürthy felemelte az asszonyt,
 össe-vissza csókolta s szászor is elmondta: de-
 hogy akarom, dehog akarom! A szép Lilli sze-
 mei újra mosolygók lettek s kacagva kérdezte:
 Hát szeret? Hát megváltozott a véleménye?
 Kürthy szintén nevetve adta meg a választ: De
 hogy változott meg. Most is az amilyen akkor
 volt. Akkor is hittem a szerelemben. Szerettem
 magát. Szerettem kimondhatatlanul, de tudtam,
 hogy maga e kis osel nélkül sohasem lett volna
 az enyém...

Aforizmák.

A házasság olyan, mint a nyári zivatar.
 Felhők tornyosulnak egén, lessakad a zápor,
 bömböl az ég haragja — es az anyós. — Ha
 elvonul, ismét tisztá, derült lesz a láthatár.

*

A nő a szerelemben mindig nyertes fél. Ha
 ő szeret — az boldogság; ha őt szeretik — az
 hiúság; ha még nem szeretik — úgy előtte áll
 egy élet gyönyöre; ha már nem szeret — úgy
 bőven kivette részét a szerelemből.

*

Nem jól van az elrendezve, hogy tapasztal-
 tatunk és bölcsességünk korunkkal növekszik.
 Mennyivel jobb volna a fordított viszony, hogy
 t. i. minél okosabbak és tapasztaltabbak, annál
 fiatalabbak lennének.

*

as szereti a
 erényét is ily ritkító szüirekre öltöztetni, hogy az
 is feltűnőbb legyen.

*

Csak addig vagyunk boldogok, míg nem
 tudjuk, hogy azok vagyunk Midőn boldogságunk
 tudatára ébredünk, kezdünk boldogtalanok lenni.

*

Ritni jó, meghalni jobb; nem születni — a
 legjobb.

A nő olyan, mint a tenger: addalmeke-
 dik annak, aki daczol véle, bopalmis azzal szem-
 ben, aki borsad tőle.

(Dok.)